Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαΐου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 19

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 141)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΟΤΙ ΑΙ ΣΟΦΩΤΕΡΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱππότης καὶ ὁ Παλουάζος κατέστρωναν σχέδια ἐπὶ σχεδίων πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ρογήρου, δύο ἄλλα πρόσωπα ἐνησχολοῦντο ἐπίσης περὶ τῆς τύχης του, κατὰ διαφορετικὸν τρόπον.

Εἰς μίαν οἰκίαν, συνεχομένην πρὸς τὴν φυλακήν, ὁ Μπρόουν καὶ ὁ Ρενὼ συνεσκέπτοντο.

— Λοιπόν, ἔλεγεν ὁ Ἄγγλος, τοὺς ἀνεγνωρίσατε ;

— Βεβαιότατα.

— Καὶ τοὺς δύο ;

— Ναί.

— Ὑποθέτω πῶς ἔρχονται ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Ρογῆρον. Θὰ νησύχησαν φαίνεται ἀπὸ τὴν μακράν του ἀπουσίαν. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔμαθαν καὶ ἀπὸ κατασκόπους τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπείρας του.

— Πολὺ πιθανόν.

— Ὁπωσδήποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μπρόουν, τὸ διάβημά τους δὲν θὰ τοὺς ἔβγῃ σὲ καλό.

— Λέτε ; εἶπεν ὁ Ρενώ.

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος. Ὑποθέσατε ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ γερω- ξεκουτιάρηδες συλλαμβάνονται ὡς κατάσκοποι. Θὰ τουφεκισθοῦν βεβαιότατα !

«Τὸ δυστύχημα αὐτὸ θαὐξήσῃ τὴν κληρονομία, ποῦ περιμένει ὁ μαρκήσιος Νοαρμών.

— Καὶ ἐπειδὴ θὰ περάσω ἐγὼ διὰ μαρκήσιος Νουαρμών.

— Θὰρπάξῃς ἐσύ, ἢ μᾶλλον θὰρπάξωμε οἱ δύο μαζὶ τὴν κληρονομία.

— Καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα, γιατὶ ὁ ἱππότης Σαὶν Ροκαντὲν εἶνε πολὺ πλούσιος.

— Πῶς σας φαίνεται τὸ σχέδιόν μου;

— Δὲν εἶνε κακό. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς ἔχει ἕνα μικρὸ ἐλάττωμα.

— Ποῖον ;

— Εἶνε ἀπραγματοποίητον, νομίζω, τοὐλάχιστον εἰς μερικὰς λεπτομερείας.

— Πῶς ;

— Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὰς νέας διαθέσεις τοῦ διοικητοῦ, τοὺς φόβους ποῦ ἔχει ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ ο υ καὶ τὴν σταθερὰν του ἀπόφασιν νὰ σεβασθῇ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν ζωὴν ὅλων τῶν αἰχμαλώτων ἀδιακρίτως ; Ἔπειτα πῶς θέλετε νὰ ποδειχθῇ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἱππότου καὶ τοῦ Παλουάζου ; Ἡ παρουσία των εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐστερέωσε τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην τῶν Ἱσπανῶν καὶ Ἄγγλων στρατηγῶν.

— Πολὺ σωστὰ τὸ ἐσκεφθήκατε, εἶπεν ὁ Μπρόουν. Πρέπει νὰ εὕρωμεν ἄλλον τρόπον. Ἔπειτα ὅσω γι' αὐτοὺς ἔχουμε ἀκόμη καιρό. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε πρῶτα γιὰ τὸ παιδί καὶ τοὺς συντρόφους του, ποῦ μᾶς ἐμπῆκαν 'στὸ ρουθοῦνι.

— Λέτε νὰ τους συμπεριλάβῃ καὶ αὐτοὺς ὁ διοικητὴς εἰς τὰ νέα του ἐπιείκῃ σχέδια ;

— Βεβαίως.

— Ἡ δουλειά μας λοιπὸν πάει κακά.

— Δὲν εἶμαι σύμφωνος.

— Ἀρχίζω νὰ μή σας καταλαμβάνω

Ὁ Μπρόουν ἐξήγαγε τὴν ταμβακοθήκην του, ἐπῆρε μίαν πρέζαν τεραστίαν, ἐτίναξεν ἀπὸ τὸ ροῦχόν του, μὲ ἕνα κομψὸν μανδύλιον, τὴν σκόνην τοῦ ταμβάκου, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ τὴν ἰδίαν ἀπάθειαν :

— Εὑρῆκα ἕνα συνδυασμὸν ἁπλούστατον.

— Ἐμπρός, νὰκούσωμεν, εἶπεν ὁ Ρενώ.

— Ἄκουσε λοιπόν. Ἀπὸ τὸν τεῖχο τῆς φυλακῆς, 'στὸ κελλὶ μάλιστα ποῦ εἶνε κλεισμένος ὁ Ρογῆρος Νοαρμών, μαζὶ μὲ τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν Λαδουρέκον, διέρχεται ἕνα ὑδραγωγεῖον, τὸ ὁποῖον τροφοδοτεῖ μίαν μεγάλην δεξαμενήν. Ἐὰν τώρα, κατὰ θλιβερὰν σύμπτωσιν, τὸ ὑδραγωγεῖον αὐτὸ σπάσῃ, σὲ ὀλίγα λεπτὰ ἡ προσωρινὴ κατοικία τῶν τριῶν αὐτῶν δυστυχισμένων θὰ πλημμυρήσῃ ὁλόκληρος, καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ πνιγοῦν σὰν τὰ γατάκια, πρὶν προφθάσουν νὰ ζητήσουν βοήθειαν. Εἶνε φοβερὸς θανατος, καὶ ὅταν συλλογίζωμαι πῶς τὸ δυστύχημα αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ πολὺ εὔκολα, μὲ πιάνει φρίκη. Λέγω πολὺ εὔκολα, διότι. . .

— Διότι ;

— Διότι τὸ ὑδραγωγεῖον ποῦ λέγω εἶνε σὲ κακὴ κατάστασι. Μὲ μία σκεπαρνιὰ πάει δουλειά του, καὶ τὸ κελλὶ τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν γίνεται ἀμέσως στέρνα.

«Ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓν κενὸν βαρέλι καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ δύναμιν τὸν τοῖχον.» (Σελ. 150, στήλ. β'.)

— Πολὺ καλά. Μὰ ποῦ θὰ δώσωμεν αὐτὴν τὴν σκεπαρνιάν ;

— Ἀπλούστατα, 'ςτὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἐδῶ, ἀφ' οὗ εἶνε ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς τοῖχος μὲ τὴ φυλακή.

— Ἔχω μίαν φριχτὴν προαίσθησιν, ἐμουρμούρισεν ὁ ἀπαίσιος Ρενώ. Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ἡ καταστροφὴ θὰ εἶνε ἄμεσος ! . .

— Εἶμαι συμφωνότατος. Ἀλλὰ διὰ νἀφήσωμεν κατὰ μέρος μιὰ στιγμὴ τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἱππότην καὶ τὸν Παλουάζον. Δὲν νομίζετε πῶς θὰ ἦτο καλὸν νὰ τους φιλοξενήσωμεν ἐδῶ ; Τόπον ἔχομεν ἀρκετόν, καὶ ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ σας δυσαρεστήσῃ καθόλου νὰ ἔχετε τὴν καλή τους συντροφιά. Καλλίτερα νὰ τους ἔχωμε 'ςτὸ χέρι, γιὰ ὥραν ἀνάγκης. Τί λέτε ;

— Βλέπω ἀκόμη μιὰ φορά, πῶς σκεπτόμεθα πάντα τὰ ἴδια πράγματα.

— Εἶνε περίεργον φαινόμενον, ἀλήθεια !

Μετὰ μικρὰν διακοπήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθαύμασαν καὶ οἱ δύο τὸ βάθος καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς παρατηρήσεως αὐτῆς, ὁ Ἄγγλος ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστοῦνί του.

— Πᾶμε νὰ τους προσκαλέσωμεν ἀμέσως.

Οἱ δύο πανοῦργοι ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Διοικητήριον, ὅπου ὑπέθεταν ὅτι θὰ συναντήσουν τοὺς δύο εὐγενεῖς.

Ἐκεῖ τοὺς εἶπαν, ὅτι οἱ δύο κύριοι εἶχαν ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καὶ ὅτι θὰ τους εὕρισκαν ἀφεύκτως πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιμένος, ὅπου εἶχον διευθυνθῆ.

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Μπρόουν καὶ ὁ Ρενὼ εὑρέθησαν ἐνώπιον τῶν θυμάτων των, τὰ ὁποῖα ἐχαιρέτισαν ὑποκλινέστατα.

Ὁ Μπρόουν ὑποκλιθεὶς πρῶτος,

— Ἔχω τὴν τιμήν, εἶπε, νἀπευθύνωμαι πρὸς τὸν ἱππότην Σαὶν Ροκαντέν;

— Ὅλος καὶ ὅλος, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης, χαιρετῶν.

— Καὶ πρὸς τὸν κ. Παλουάζον; ἠρώτησε τώρα ὁ Ρενώ.

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Παλουάζος εὐγενέστατα.

— Δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, ἐπανέλαβεν ὁ Ἄγγλος. Δὲν ξεύρετε πόσον χαιρόμεθα ποῦ σας βλέπομεν. Εἴμεθα πολὺ τυχεροὶ νὰ σᾶς συναντήσωμεν. Ἐκτὸς τοῦ ἐνδόξου ὀνόματος, τὸ ὁποῖον φέρετε, καὶ τῆς μεγάλης σας φήμης, ἔχετε δι' ἡμᾶς ἀκόμη μίαν σπουδαιοτάτην ἰδιότητα, ὅτι εἶσθε Γάλλοι. Τόσον σπανίως ἔχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπωμεν συμπατριώτας μας εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὥστε ἡ χαρά μας εἶνε ἀπερίγραπτος. Δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῆτε βέβαια τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν.

— Εἴσθε Γάλλοι ; ἀνέκραξεν ὁ Σαὶν Ροκάντὲν ἔκπληκτος.

— Ἀ ! μοῦ κάμνετε τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἐπειδὴ ἡ προφορά μου εἶνε ὀλίγον ξενική . . . Μὴν ἀπορῆτε ὅμως γι' αὐτό. Ἔχω ἀνατραφῆ, ξεύρετε 'ςτὸ Λονδῖνον. Ἐπιτρέψατέ μου τώρα νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Βερτίσσών. . .

Καὶ ἔδειξε τὸν Ρενώ.

— . . . . Ἔμπορον ἀποικιακῶν.

— Οἱ δύο εὐγενεῖς ὑπεκλίθησαν.

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι βαρῶνος Σαὶν-Κοβοῦργος. Τώρα ἐὰν εἰμπορούμεν νὰ σᾶς φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τίποτε, εἴμεθα εἰς τὰς διαταγάς σας.

Ὁ ἱππότης ἐξεχύθη εἰς ἀτελειώτους εὐχαριστίας. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε τάχα νἀποδεχθῇ τὴν φιλοξενίαν, καὶ ἔλεγε «πῶς θὰ ἦτο μπελλᾶς καὶ ἀδιακρισία νὰ τους φορτωθοῦν. » Ἐπὶ τέλους πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τῶν νέων του φίλων, ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ τοὺς ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Παλουάζου.

Ἀφ' οὗ ἐτακτοποίησαν τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ξένων των, ὁ Σαὶν Κοβοῦργος καὶ ὁ ψευτο-Βερτισσὼν τοὺς ἄφισαν νὰ ἡσυχάσουν καὶ κατέβησαν ὁμοῦ εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Μίστερ Ρενώ, εἶπεν ὁ Μπρόουν, ἐφέρατε μαζί σας καμμίαν δίκελλαν ;

— Νὰ μία !

— Λοιπόν, τὴ δουλειά μας.

Καὶ ὁ Ἄγγλος ἁρπάσας τὸ ἐργαλεῖον, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓν κενὸν βαρέλι καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ δύναμιν τὸν τοῖχον.

Πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, ὁ τοῖχος, ἕνεκα φαίνεται τῆς πολλῆς του ὑγρασίας, δὲν ἐπαρουσίασεν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν.

Μετ' ὀλίγον ἡ δίκελλα δὲν εὕρισκε πλέον καμμίαν ἀντίστασιν, καὶ μία φαιδρὰ φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὀπῆς:

— Αἴ ! ἀπὸ τὴ σακολέβα ! Ρίχτε μας τὴν κουλούρα νὰ πιασθοῦμε !

— Ἴσα-ἴσα, εἶπε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα ὁ Μπρόουν, αὐτὸ πασχίζομεν.

Καὶ μ' ἕνα φοβερὸν κτύπημα ἔσπασε τὸ ὑδραγωγεῖον, τραπεὶς ἀμέσως εἰς φυγὴν μὲ τὸν σύντροφόν του.

Ὁ Ρογῆρος καὶ οἱ σύντροφοί του, ὅταν ἤκουσαν τὰ κτυπήματα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὑπέθεσαν ὅτι ἰδικοί των ἄνθρωποι εἶχαν ἔλθῃ νὰ τους σώσουν, ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, ἡ δὲ συγκίνησις καὶ ἡ ἀγωνία των ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ὅταν παρετήρησαν εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ τοίχου τὸ ἄκρον τῆς σιδηροῦ ἐργαλείου, ἐπῆγαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν χαράν των καὶ ὁ ἕνας ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου.

Ἀλλ' αἴφνης ἡ δίκελλα ἔθραυσε τὸ ὑδραγωγεῖον, τὸ ὕδωρ ἐπλημμύρησε τὸ στενὸν κελλίον, καὶ τὰ κτυπήματα ἐπαυσαν.

Ἐννόησαν τότε ὅτι ἦσαν χαμένοι πλέον.

— Χίλια ἑκατομμύρια κανονιές ! ἐβρυχήθη ὁ Παπαφίγκος, δαγκάνων τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν λύσσαν. Σὲ πέντε λεπτὰ εἴμαστε ὅλοι μας σπάροι. Μὲ τὴ διαφορὰ πῶς αὐτοὶ ζοῦνε μέσα 'ςτὸ νερό, ὅπως ἐμεῖς ἀπάνω 'ςτὴ στεριά.

— Ἂς μὴ χάνωμε οὔτε στιγμή, εἶπεν ὁ Ρογῆρος. Μὲ τὸ μαχαῖρι μου ἴσως μπορέσωμε νὰ κάνωμε μιὰ τρύπα 'ςτὸν τοῖχο, νὰ τρέξῃ τὸ νερὸ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος. Καὶ τότε φωνάζουμε τοὺς δεσμοφύλακας, ἐκτὸς ἂν μᾶς τὴν ἔπαιξαν ἐκεῖνοι.

— Μπράβο, εἶπεν ὁ εὔγλωττος Λαδουρέκος.

Καὶ ὁ Παπαφίγκος ἐφώναξε :

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά ! Ἐμπρὸς λοιπόν ! Χίλια ἑκατομμύρια δισεκατομμύρια κανονιές ! !

Ἤρχισαν ὅλοι νὰ κτυποῦν τὸν τοῖχον μὲ λύσσαν. Τὸ ὕδωρ ἐπλημμυροῦσεν, ἀνέβαινεν ὁλονέν. Εἶχε περάσῃ τώρα τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὀπήν.

Ὀλίγα λεπτὰ ἐπέρασαν ἐν μέσῳ φριχτῆς ἀγωνίας. Τὸ ὕδωρ ἀνέβαινεν.

Εἶχε φθάσῃ τώρα ἕως τὸν λαιμὸν τῶν τριῶν συντρόφων, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο πλέον κολυμβῶντες.

Τὸ ἔργον των ὅμως δὲν ἐπροχώρει ποσῶς. Ἀπελπισία !

Αἴφνης τὸ ὑδραγωγεῖον διερράγη ὁλόκληρον καὶ ὑπεχώρησε, παρασῦρον χείμαρρον ὁλόκληρον, φοβερὸν καὶ ἀκατάσχετον.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ Λαδουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο τώρα ὁλόκληρον, ἐτρίκλιζεν ὡς μεθυσμένος, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτεν ἐξ ὁλοκλήρου τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὕδατος καὶ ἐκρημνίσθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὑπόγειον, παρασύρων τοὺς φυλακισμένους μέχρι τῆς κλίμακος, τὴν ὁποίαν ἀνέβησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

— Καλησπέρα τῆς ἀφεντιᾶς σας, κύριοι, κυρίες, καὶ ὅλη ἡ παρέα ! ἀνέκραξε τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαράν του ὁ Παπαφίγκος. Πῶς τὰ καλοπεράσατε ; Καλά ; Κ' ἐμεῖς καλά, εὐχαριστῶ, σᾶς προσκυνοῦμε, καληνύχτα σας, ὥρα καλὴ 'ςτὴν πρύμη σας, καλὴ ἀντάμωσι, χαιρετίσματα 'ςτοὺς δικούς μας !

Ὁ Λαδουρέκος ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ κάτι τι εἰς τὴν ἀκατάσχετον αὐτὴν ρητορείαν· ἀλλ' εἶχε καταπίῃ τόσον πολὺ νερόν, ὥστε ἡ φωνή του ἐκόλλησε νεῖς τὸν λαιμόν του, τώρα ποῦ μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν του καὶ αὐτὸς ἔμελλε νὰ δείξῃ τὴν εὐγλωττίαν του !

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΕΗ

Εἰς τὸν κόσμον τὰ παιδιὰ
πρωτ' ἀπ' ὅλα χρεωστοῦνε
μὲ τὸ νοῦ, μὲ τὴν καρδιὰ
τὸν Θεόν τους νἀγαποῦνε.

Καὶ μαζὶ μ' Αὐτὸν πολὺ
ν' ἀγαποῦνε νύχτα 'μέρα
τὴ μαμμά τους τὴν καλή,
τὸν καλό τους τὸν πατέρα.

Κ' ἔπειτα κάθε θνητό,
κάθε πλάσμα ὅμοιό τους,
νά το ἀγαποῦν κι' αὐτὸ
σὰν τὸν ἴδιον ἑαυτόν τους.

Καὶ κανένα 'ςτὴ ζωὴ
νὰ μὴν πράττῃ καμμιὰ πρᾶξι
ποῦ γνωρίζει κ' ἐννοεῖ
ὅτι κάποιον θὰ πειράξῃ.

Μόνον, ὅπως ἀπαιτεῖ
τὰ καλὰ νἀπολαμβάνῃ,
ἔτσι πάλι χρεωστεῖ
μόνον τὸ καλὸ νὰ κάνῃ.

✠ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΑΙ ἰδοὺ ἐνώπιόν μας ὁ πλατύτερος, ὁ ἀνοικτότερος χῶρος, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ εὕρῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως. Πλατεῖα, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Εἶνε μᾶλλον σειρὰ πλατειῶν, συνεχομένων πρὸς ἀλλήλας. Πρῶτον ἡ Πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, ἔπειτα ὁ κῆπος τῶν Μουσῶν, ἔπειτα ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Οὕτως ἀποτελεῖται τὸ μέγα αὐτὸ τετράγωνον, μὲ τὴν χλοερὰν πρασινάδαν τοῦ κήπου ἐν τῷ μέσῳ, στολισμένον μὲ δένδρα, μὲ φανούς, μὲ θρανία, μὲ ἀναβρυτήρια, μὲ στήλας, μὲ ἀνθοδόχας, μὲ κιγκλίδας, μὲ ἀγαλμάτια, περιβαλλόμενον ἀπὸ εὐρείας ὁδούς, διασχιζόμενον ἀπὸ ποικίλους δρομίσκους καὶ πλαισιούμενον γύρω ἀπὸ ὡραιότατα οἰκοδομήματα. Ἐδῶ εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἡ καρδία τῶν Ἀθηνῶν, ἡ μεγάλη καρδία τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν καταλήγουν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ὅλαι αἱ ἀρτηρίαι, αἱ διακλαδούμεναι ἀνὰ τὸ πελώριον σῶμά της. Μόλις τελειώσωμεν τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, θὰ συναντήσωμεν ἀριστερᾷ μας τὸ στόμιον τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, διερχομένης πρὸ τῆς βορείου πλευρᾶς τῶν Ἀνακτόρων καὶ ὁδηγούσης, μετὰ σειρὰν μεγάρων, ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τὰ Παραπήγματα καὶ τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἀπέναντί μας ἀνοίγεται ἡ Λεωφόρος Ἀμαλίας, κατὰ μῆκος τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ὁδηγοῦσα πρὸς τὰς Στήλας καὶ τὸ Ζάππειον. Δύο πλάγιαι ὁδοί, ἐλαφρῶς κατωφερεῖς, ἐκατέρωθεν τοῦ Κήπου τῶν Μουσῶν, ὁδηγοῦσιν ἀπὸ τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἐδῶ, πέριξ τῆς Πλατείας ταύτης, τὰ στόμια τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Σταδίου, Φιλελλήνων, Μητροπόλεως, Μουσῶν.

Τοῦ ὡραίου τούτου χώρου, ἡ ὡραιοτέρα ὄψις παρουσιάζεται εἰς τὸν ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἔχοντα ἐνώπιόν του τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, μὲ τὸν ναΐσκον τῆς Καπνικαρέας, ὁ ὁποῖος κλείει τὴν εἰκόνα εἰς τὸ βάθος. Καὶ ἡ εἰκὼν εἶνε τόσον πολυμερής, τόσον ποικίλη, ὥστε εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ την θαυμάσῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ την περιγράψῃ. Ἐγὼ τοὐλάχιστον θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχα χρωστῆρα εἰς τὴν διάθεσίν μου καὶ πυξίδα χρωμάτων πλουσίαν, διὰ νὰ ζωγραφίσω αὐτὸ τὸ ἀληθινὸν πανόραμα. Θὰ ἐξέλεγα δὲ τὸ δειλινόν, ὡς ὥραν μᾶλλον κατάλληλον. Ὁ ἥλιος ἔχει δύσῃ, ὁ ὁρίζων εἶνε πορφυροῦς, ἐν φῶς γλυκὺ καὶ ἤρεμον διαχύνεται εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα. Καὶ ἡ κίνησις τώρα εἶνε ζωηροτάτη. Περίπατος εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, περίπατος εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισσίας, περίπατος εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Παντοῦ κινεῖται πλῆθος ποικίλον καὶ πυκνόν. Καὶ τὰ καθίσματα τῶν καφενείων καὶ τῶν ζαχαροπλαστείων, κάτω εἰς τὴν Πλατεῖαν, εἶνε πλήρη. Καὶ διέρχονται ἅμαξαι, ποδήλατα, τράμ, διασταυρούμενα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Καὶ διέρχεται συρίζων ὁ τροχιόδρομος τοῦ Φαλήρου, ὁ ὁποῖος ἐδῶ, ἀκριβῶς πρὸ τῶν Ἀνακτόρων, κάμνει τὸν δεύτερον σταθμόν του. Καὶ τὸ πράσινον χρῶμα τῶν δένδρων γίνεται βαθύτερον εἰς τὸ λυκόφως· καὶ τὰ βουνὰ ἔχουν ἀποχρώσεις τεφρὰς καὶ ἰώδεις· καὶ τὰ λευκὰ οἰκοδομήματα λάμπουν μὲ μίαν ἠρεμίαν ἄλλου κόσμου· καὶ τὰ ὑελώματα τῶν ὑψηλῶν παραθύρων ἀνταναχλοῦν τὸ πορφυροῦν φῶς τῆς δύσεως... Τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρχίζει νὰ γίνεται σκοτεινότερον· μυστήριον σκιᾶς περιπλανᾶται ἄνωθεν τοῦ βασιλικοῦ κήπου. Ἡ ἑσπέρα καλύπτει σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν πτέρυγά της τὸν κῆπον τῶν Μουσῶν. Μόλις διακρίνεις πλέον τοὺς χρυσοῦς καρποὺς τῶν πορτοκαλεῶν του, καὶ τὰ πράσινα ἀγαλματιά του τὰ συγχέεις μὲ τὰ φυλλώματα. . . Δὲν δύνασαι πλέον νὰ διακρίνῃς τί ὥραν λέγει τὸ ἠλεκτρικὸν ὡρολόγιον, τὸ ὑψούμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Οἱ φοίνικες, πρὸ τῶν Ἀνακτόρων, φαίνονται ὡς γίγαντες, κινοῦντες τὰς πελωρίας των χεῖρας. Τὰ ὑψηλὰ κυπαρίσσια εἶνε τώρα κατάμαυρα. Καὶ ἀνάπτονται τὰ πρῶτα φῶτα, ὠχρὰ ἀκόμη καὶ ἀδύνατα. . .

Καὶ τώρα ποῖον δρόμον θὰ κολουθήσωμεν, ποῦ θὰ συνεχίσωμεν τὸν περίπατόν μας ; Θὰ πάρωμεν τὴν ὁδὸν Κηφισσίας, ἢ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν ; Εὑρισκόμεθα εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἔχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν μέχρι τῆς προσεχοῦς μας συναντήσεως.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΛΙΚΗ ΚΑΙ ΒΕΡΘΑ ΛΙΒΜΑΝ

(Τέλος τῆς σελ. 144.)

— Ἐπήγατε καὶ εἰς ἄλλα μέρη ; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

— Βεβαίως· ἀλλ' ἐσταθμεύσαμεν μόνον χάριν ἀναψυχῆς, χωρὶς νὰ παίξωμεν πρὸ τοῦ κοινοῦ· π. χ. εἰς τὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας, εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ Μόντε Κάρλο κτλ. Εἰς τὴν Νεάπολιν ὅμως ἐπαίξαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Ὁμίλου» καὶ εἴχαμεν θρίαμβον. Ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐπήγαμεν εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ὑποδοχὰς ποὺ μας ἔγιναν, ἦτο εἰς τὸ Βερολῖνον. Μοῦ προσέφεραν ἕνα θαυμάσιον στεφάνι καὶ πλῆθος ἀνθοδέσμας. Αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία ἐμφάνισίς μου, διότι ἀπὸ ἐκεῖ ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ Λονδῖνον, χωρὶς νὰ σταματήσωμεν πουθενά.»

Κατόπιν ἡ νεαρὰ βιολίστρια διηγήθη εἰς τὸν δημοσιογράφον τὰ κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν.

Ἀπὸ πολὺ μικρὰ ἠγάπα νἀκούῃ μουσικήν, καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωσαν νὰ την ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰ ὄργανα. Μίαν ἡμέραν—ἦτο μόλις τεσσάρων ἐτῶν, — εἶδεν εἰς τὴν προθήκην ἑνὸς καταστήματος ἕνα μικρὸ βιολί, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ἕως οὗ ἠνάγκασε τὴν μητέρα της νὰ τῆς το ἀγοράσῃ. Τότε οἱ γονεῖς της ἐζήτησαν τὴν γνώμην ἑνὸς διασήμου μουσικοῦ, ὁ ὁποῖος διέγνωσε τὴν πρώϊμον ἰδιοφυΐαν τῆς μικρᾶς Ἀλίκης καὶ συνεβούλευσε τοὺς γονεῖς της νὰ την ἐκπαιδεύσουν μουσικῶς. Ἦτο ἓξ ἐτῶν, ὅταν ἤρχισε νὰ μανθάνῃ βιολί. Ὁ καθηγητὴς Πόλλιτσερ ὑπῆρξεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὁ διδάσκαλός της, καὶ κατ' οἶκον καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐπίδοσις τῆς μαθητρίας ὑπῆρξε μοναδική. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν διηγωνίσθη καὶ

ἐπέτυχε τὴν πρώτην της ὑποτροφίαν· ἔπειτα κατὰ σειρὰν ἔτυχε τοῦ χαλκοῦ, τοῦ ἀργυροῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἔλαβε μέρος εἰς ἕνα Διεθνῆ Διαγωνισμόν, συναγωνισθεῖσα μὲ νεαρούς μουσικοὺς πάσης ἐθνικότητος. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον τρία βραβεῖα ἐπρόκειτο νὰ πονεμηθοῦν: χρυσοῦν, ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν. Καὶ ἡ μικρὰ Ἀλίκη Λίβμαν ἐκρίθη ἀξία τοῦ πρώτου, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς διασήμου ἀοιδοῦ Ἀδελίνας Πάττη.

Ἀλλὰ πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἤρχισε νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ αἴρῃ θριάμβους. Μόλις ὀκταέτις ἔπαιξεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐν συνοδείᾳ ὀρχήστρας. Κατόπι μετέβη εἰς τὸ Βέλγιον καὶ ἔδωσε συναυλίας, καθὼς καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας. Ταῦτα πρὸ τῆς μεγάλης ἐννεαμήνου περιοδείας.

«— Ἐλπίζετε νὰ ταξειδεύσετε γρήγορα καὶ πάλιν; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι, ἀπήντησεν ἡ καλλιτέχνις. Εἶμαι βεβαία ὅμως ὅτι θὰ ἀναχωρήσωμεν καὶ πάλιν. Ἐλάβομεν πολλὰς προσκλήσεις, προπάντων ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, ὅπου, πιστεύω, θὰ ὑπάγωμεν χωρὶς ἄλλο. Τώρα θὰ ἀναπαυθῶ δι' ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔπειτα θ' ἀρχίσω πάλιν τὴν ἐργασίαν μου εἰς τὸ Λονδῖνον.

— Ἡ ἱστορία τῶν συναυλιῶν σας καὶ τῶν ταξειδίων σας θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα, πιστεύω. . .

Τώρα ἔλαβε τὸ λόγον ἡ Βέρθα Λίβμαν:

— Ναί, εἶπε· κρατῶ λεπτομερεῖς σημειώσεις ἀπὸ τριῶν ἐτῶν· κρατῶ δηλαδὴ Ἡμερολόγιον καὶ διὰ τὰς δύο μας, καὶ γράφω εἰς αὐτὸ τακτικὰ κάθε βράδυ ὅλα τὰ συμβαντα τῆς ἡμέρας.

— Βεβαια θὰ εἴχατε πάρῃ πολλὰ φορέματα μαζί σας εἰς τὸ ταξεῖδι, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῆτε τόσας φορὰς πρὸ τοῦ κοινοῦ.

— Ἐννοεῖται· ἡμεῖς ὅμως εἰς τὰς συναυλίας μας φοροῦμεν πάντοτε λευκὰ φορέματα, ἂν καὶ πολὺ διαφορετικὰ κάθε φορὰν κατὰ τὸ ὕφασμα καὶ τὸ σχέδιον. Ὁπωσδήποτε, εἰς τὸ Κάτρον ἐχρειάσθημεν νέα φορέματα, καὶ ἦτο πολὺ ἀστεῖον, διότι ὁ μπαμπᾶς μᾶς ἐπῆγεν εἰς τὰ μαγαζειὰ καὶ ἐπέμενε νὰ ἐκλέξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ ὑφάσματα. Καὶ ὄχι μόνον τὰ ὑφάσματα ἐξέλεξε, — ἦσαν τριαντάφυλλοι καὶ οὐρανί, — ἀλλὰ καὶ τὸ σχέδιον ἀκόμη μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐρράπτοντο!

— Ξεύρετε, τώρα εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ φορῶ μακρυὰ φορέματα, ὑπέλαβεν ἐμπιστευτικῶς ἡ Ἀλίκη. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι γρήγορα θὰ σηκώσω καὶ τὰ μαλλιά μου.

— Μὴ βιάζεσθε δά· μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ μικρὰ ἀκόμη διὰ κότσον!

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ 'πῆτε ὅτι εἶμαι παιδί; Ἄ, ἐγὼ δὲν θεωρῶ καθόλου τὸν ἑαυτόν μου παιδί! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν. Νά, ἡ Βέρθα εἶνε δύο ἔτη μικροτέρα μου, καὶ ἐθύμωσα πολὺ ὅταν κάποιος εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο τὴν ἐξέλαβεν ὡς μεγαλητέραν μου.

— Ἔχετε ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ κανένα μουσικὸν συνθέτην; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη, νομίζω ὅτι δὲν ἔχω. . . Εἶνε δύσκολον νὰ ἐκλέξῃ κανεὶς ματαξὺ τῶν μεγάλων κλασικῶν συνθετῶν.

Βέρθα Λίβμαν.

— Σεῖς ἐγράψατε ποτὲ μουσικήν;

— Ναί· ἀλλὰ πολὺ ὀλίγην. Προτιμῶ νὰ γίνωμαι καλὴ διερμηνεὺς τῶν μεγάλων, παρὰ νὰ ἐπιχειρῶ πράγματα ἀνώτερα τῶν δυνάμεών μου.

Ἀποχαιρετῶσα τὸν δημοσιογράφον, ἡ Ἀλίκη Λίβμαν εἶπε:

— Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἴμεθα Ἀγγλίδες μουσικοί. Τὸ ὄνομά μας πιθανὸν νὰ ἀποτᾷ· ἀλλὰ καὶ ἡ Βέρθα, καὶ ἐγώ, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς μας, ἐγεννήθημεν εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἴμεθα πολὺ ὑπερήφανοι διὰ τοῦτο.»

Καθένας, βλέπετε, ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ φαντασθῆτε, πόσον περισσότερον θὰ εἶχον δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύωνται αἱ νεαραὶ καλτέχνιδες, ἂν ἦσαν Ἑλληνίδες!

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 145)

— Ἔλα τώρα, ἔλα, εἶπεν ὁ Χασσὰν μὲ ὑποκριτικὸν ὕφος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μαλλώσουμε. Ἐμεῖς θά σας περιποιηθοῦμε ὅσον εἰμπορέσωμεν. Μᾶς βαστάει ἡ καρδιά μας νὰ κάμωμε κακὸ 'στὰ ὡραῖα αὐτὰ περιστεράκια; ἐπρόσθεσε μὲ φριπτὸν μειδίαμα, δεικνύων τὰς δύο νεάνιδας, τὰς ὁποίας ἡ δυστυχὴς Μαργαρόνα, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, προσεπάθει νὰ προφυλάξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἐλᾶτε, ἐμπρὸς τώρα, γιατί ἐβράδυασε.

— Ποῦ ἐννοεῖς νὰ μᾶς πᾷς; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος μὲ φρίκην.

—Σ' ἕναν ὡραῖον τόπον, ὅπου οἱ χαριτωμένοι λευκοὶ σκλάβοι ἐκτιμῶνται πολύ, ἀπεκρίθη ὁ Χασσάν, τοῦ ὁποίου τὸ πλατὺ καὶ πανοῦργον πρόσωπον ἠκτινοβολεῖ ἀπὸ ἀγρίαν χαράν. Ἐμπρὸς τώρα, ἐμπρός, τραβᾶτε. . .

Ἠκολούθησαν τὸν δρόμον τοῦ χωρίου. Ὁ Γεράρδος ἐβάδιζεν ἐνηγκαλισμένος τὴν ἀδελφήν του, καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἠκολούθουν ἐν θλιβερᾷ σιωπῇ, τὴν ὁποίαν ἐτάρασσον οἱ θρῆνοι καὶ οἱ στεναγμοὶ τοῦ ἀπηλπισμένου Μπρέκου. Ὁ Ἀμπροῦκος ἐστραβοκύτταζε τὸν υἱόν του καὶ ἐσιώπα. Τὸ τεταραγμένον ὅμως βλέμμα του ἀπέφευγε τὰ βλέμματα τοῦ Γεράρδου καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῇ μεταξὺ τῶν σωματεμπόρων.

Ἔφθασαν εἰς τὸ ἀραβικὸν στρατόπεδον. Ἀμέσως ὁ Ρουρούκος, ἁρπάσας μίαν σιδηρᾶν ἅλυσιν, περέβαλε τὸ σῶμα τῆς Λίνας, τὴν ἐκλείδωσε μὲ ἕνα λουκέτο, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον εἰς τὴν Κοραλίαν. Ὁ Γεράρδος ὅμως, ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λεγκὲν καὶ τοῦ Μπρέκου. Ἀλλὰ ματαίως προσεπάθησε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ἅλυσιν. Καὶ οἱ τρεῖς των ἐρρίφθησαν ἀμέσως καταγῆς ἀπὸ τοὺς προσδραμόντας ἄραβας, καὶ ἐδέθησαν καὶ αὐτοὶ μὲ ἁλύσεις χειροπόδαρα. Ὁ Χασσὰν πλησιάσας τότε τὴν Κοραλίαν Μασσαί, μ' ἐξηγριωμένον τὸ πρόσωπον, ἐδοκίμασε νὰ της περάσῃ τὴν ἅλυσιν. Ἡ νεᾶνις ἀνετινάχθη ζωηρά, μὲ τὸ πρόσωπον κατακόκκινον. Ἐφαίνετο μεγαλειτέρα τώρα, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐξέπεμπον φλόγας. Ὁ σωματέμπορος πρὸ τοῦ βλέμματος ἐκείνου ὀπισθοχώρησεν ἀκουσίως.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπεν ἡ Κοραλία, μὲ φωνὴν παλομέννην ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Εἶσθε δυνατώτεροι καὶ περισσότεροι ἀπὸ ἡμᾶς. Εἴκοσι ἄνθρωποι τὰ βάζετε μ' ἕνα κορίτσι. Ἡ ἀγριότης σας μόνον μὲ τὴν ἀτιμίαν σας εἰμπορεῖ νὰ μετρηθῇ.

Εἰμπορεῖτε νὰ μας φορτώσετε μὲ ἁλυσίδες καὶ νὰ μας σύρετε ἀπὸ πίσω σας σὰν τὰ ζῷα. Ὑπάρχει ὅμως κάτι τι, ποῦ εἶνε δυνατώτερο ἀπὸ τὴ δύναμι σας, καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ θέλησίς μας! Μάθε λοιπὸν πῶς ἂν τολμήσῃς νὰ βάλῃς τὰ βρωμερά σου χέρια ἐπάνω μας, μᾶς μένει ἕνα μέσον γιὰ νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ σένα. Σοῦ ὁρκιζόμεθα ἐγὼ καὶ οἱ δικοί μου ὅλοι, πῶς ἂν μας ἁλυσοδέσῃς, θὰ πεθάνωμεν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ ἀπὸ τὴ δίψα! Οὔτε μιὰ μπουκιὰ ψωμί, οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ νερὸ θὰ βάλωμε 'στὸ στόμα μας... Τὸ ὁρκίζομαι μπροστὰ σὲ ὅλους σας!

— Καὶ ἐμεῖς τὸ ὁρκιζόμεθα, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν γενναιότητα τῆς ἀδελφῆς του.

— Ὁρκιζόμεθα! ἐπανέλαβαν καὶ οἱ ἄλλοι μὲ μίαν φωνήν.

Ὁ Χασσὰν τὰ ἔχασε. Ἡ ἀποφασιστικὴ στάσις τῶν αἰχμαλώτων του τὸν ἐτάρασσε. Θὰ ἐκρατοῦσαν βέβαια τὸν ὅρκον των, καὶ ἡ πλουσία λεία, τὴν ὁποίαν ὠνειρεύετο πρὸ τόσου καιροῦ, θὰ ἐσβύνετο ὡς πομφόλυξ. Ἐπτύπησε μὲ τὸ πόδι του τὴν γῆν, ἔξω φρενῶν. Ὁ Ρουρούκος, τυφλωμένος ἀπὸ τὸν θυμόν, ἐπέμενε νὰ ἁλυσοδέσῃ τοὺς λευκούς, ἀλλὰ πρὸ τοῦ περιφρονητικοῦ μειδιάματος τῆς Κοραλίας, ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀκλόνητος ἀπόφασις τῶν λευκῶν θὰ ἐθριάμβευεν ἐπὶ τέλους.

Μεθυσμένοι ἀπὸ λύσσαν, ἔλυσαν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἀφῄρεσαν τὴν ἅλυσιν, ἡ ὁποία ἐβάρυνε τὸ ἀβρὸν σῶμα τῆς Λίνας.

Ταυτοχρόνως εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Χασσάν, οἱ ἀκόλουθοί του ἐσήκωσαν ἕνα τάπητα ἐστρωμένον καταγῆς, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὑρῆκαν διάφορα ὅπλα, τοποθετημένα μὲ τάξιν. Καθεὶς ἐπῆρε τὸ ἰδικόν του, καὶ ὁ σωματέμπορος, στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀμπροῦκον, μὲ ἀπαίσιον μειδίαμα,

— Καθὼς ἐκατάλαβα, εἶσαι ἕνα μὲ τοὺς λευκούς, εἶπε. Ἐσὺ μόνον εἰμποροῦσες νὰ τους βάλῃς 'στὸ μυαλὸ τὴν ἰδέαν νὰ ντιστασταθοῦν ἐναντίον μου. Θὰ πάθῃς λοιπὸν ἐσὺ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάθουν αὐτοί! Ἔμπρὸς παιδιά, πιάστε τους!.. ἐπρόσθεσεν.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἁρπάσαντες τὰ ὅπλα, οἱ Ἄραβες ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Μοερῶν, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ ντιστα-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

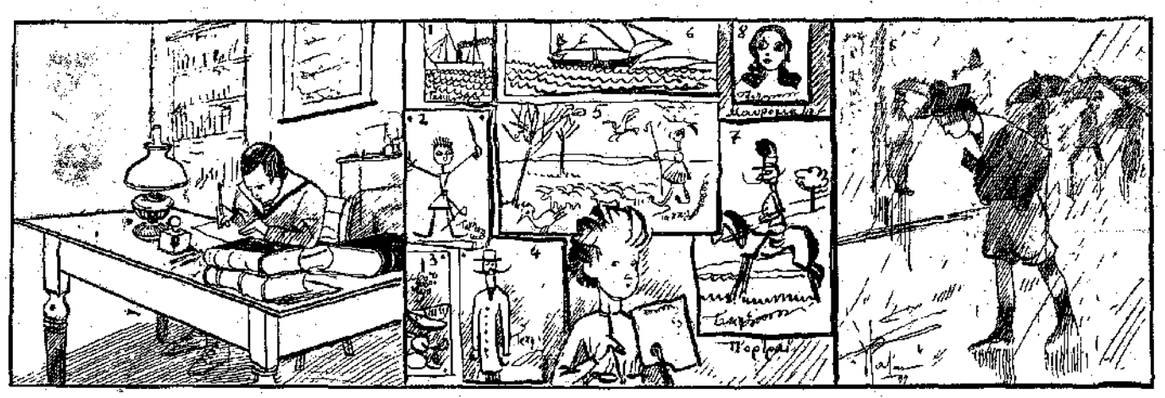

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ ΤΟΥ ΤΖΙ-ΤΖΙ ΜΠΟΥΜ ΜΠΟΥΜ

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Τί σάχλα ὁ Ρυγῆρος! τί ἄνοστοι οἱ Χρυσοθῆραι! Τί ψυχρὰ ἡ Ἀλληλογραφία! Τί ἀνούσιοι οἱ Διαγωνισμοί! Τίποτε δέν μου ἀρέσει φέτος. Παραιτοῦμαι καὶ σε ἀσκάζομαι.»

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ὁ Τάκης, ἐπισκεφθεὶς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου, ἀπεφάσισε νὰ ἐκθέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅλα του τὰ ἔργα. Καὶ τώρα περιμένει ἐπισκέπτας, ἀγοραστὰς καὶ κρίσεις.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ὁ Ἀλέκος, συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἀκολουθήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ Κουφιοκεφαλάκη περὶ ὀμβρελοφορίας, καὶ τὸν Ἐπιτάφιον τῆς Μητροπόλεως, ἐπιστρέφει στάζων καὶ στενάζων.

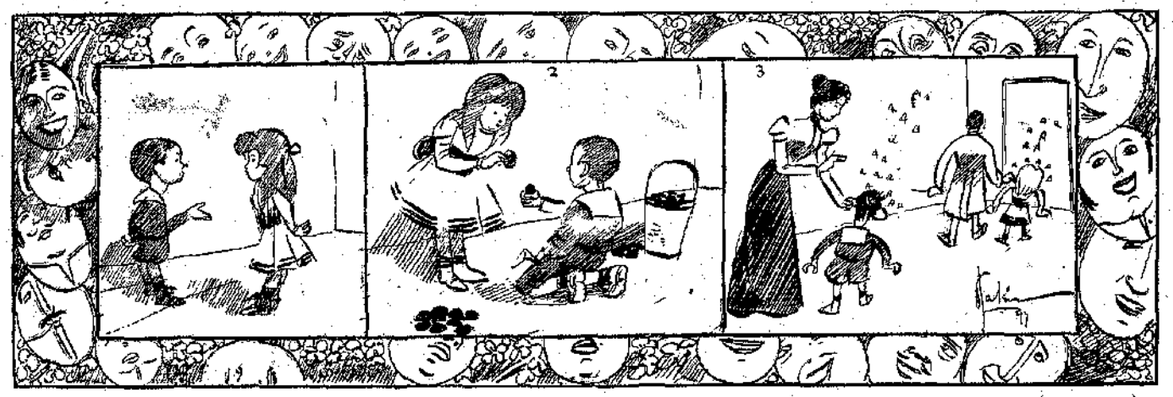

ΠΩΣ ΕΙΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΗ ΤΑ ΓΕΡΩΤΕΡΑ ΑΥΓΑ

Ὁ τρόπος εἶνε ἁπλούστατος. Τὸν ἠύρεν ὁ Γιαννάκης καὶ τὸν ἐσυμβούλευσεν εἰς τὴν ἀδελφήν του. Τῆς εἶπε δηλαδὴ νὰ δοκιμάσουν ἕνα μὲ τάλλο ὅλα τὰ αὐγά, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἄφησαν οὔτε ἕνα γερὸ αὐγὸ εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλὰ καλὰ τοὺς ἐδιόρθωσαν ὕστερα οἱ γονεῖς των. Τοὺ ἀκούετε πῶς φωνάζουν, ἐν ᾧ τοὺς κοροϊδεύουν γύρω-γύρω τὰ ζωγραφισμένα αὐγά;

θοῦν. Μερικοὶ ἐδοκίμασαν νὰ φύγουν. Ο σκύλοι ὅμως τοὺς ἥρπασαν ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς ἔφεραν ὀπίσω ὡς πρόβατα. Τοὺς ἐδέσμευσαν τότε καὶ τους ἔβαλαν εἰς τὴν γραμμήν, μὲ τὸν Ἀμπροῦκον καὶ τὸν υἱόν του ἐπὶ κεφαλῆς, ἀφ' οὗ πρῶτα τοὺς ἐφόρτωσαν μ' ἐλεφαντόδοντας. Ὁ Χασσὰν μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Αἱ γυναῖκες, τὰ παιδία καὶ οἱ γέροντες, βλέποντες τὸ φρικτὸν θέαμα, ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς στεναγμούς των. Ὁ Ρουρεῦκος μανιώδης ἀπὸ τὸν θυμόν του, πρὶν ἀναχωρήσουν, ἐπυρπόλησε τὰς πτωχικὰς των καλύβας.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ πένθιμον καραβάνιον ἀφῆκεν ὀπίσω του τὸ πυροπολούμενον χωρίον. Οἱ λευκοὶ ἀπετέλουν τὴν ὀπισθοφυλακήν, αὐστηρῶς ἐπιτηρούμενοι, ἀλλ' ἀδέσμευτοι, ἐν μέσῳ τῶν δημίων των, οἱ ὁποῖοι ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν βλέμματα μίσους ἀλλὰ καὶ ἀκουσίου σεβασμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΔΟΝΤΟΣ

Ὁ Γεράρδος, μετὰ τὴν πρώτην ἀγανάκτησιν, ἤρχισε νὰ συνέρχεται, καὶ μὲ τὴν συνήθη του αἰσιοδοξίαν νὰ διαβλέπη καὶ τὴν καλὴν ὄψιν τοῦ πράγματος.

«Ὁπωσδήποτε εὑρισκόμεθα ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Μοερῶν! εἶπεν εἰς τὴν Κοραλίαν.

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ πηγαίνομεν; εἶπεν ἡ Κοραλία, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν. Γιὰ τὴν ὥρα πηγαίνομεν ἐμπρός. Αὐτὸ δὲν ἐζητούσαμε ὁλοένα ἀπὸ τὸν ἄθλιον Ἀμπροῦκον; Ὅπου καὶ ἂν πᾶμε, θὰ ἔχωμεν περισσοτέρας πιθανότητας νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν κόσμον, παρὰ ἐκεῖ ποῦ ἤμεθα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἀδελφούλη μου, εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Πηγαίνομεν πρὸς τ' ἀνατολικά ἢ μᾶλλον τὰ νοτιανατολικά, ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος, ἀφ' οὗ ἐκύτταξε τὴν πυξίδα του. Δηλαδὴ πρὸς τὸν Νεῖλον. Ἴσως συναντήσωμεν κατὰ τὰ μέρη αὐτὰ πολιτισμένους ἀνθρώπους.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι οἱ δημιοί μας θὰ ἀποφασίσουν ποτὲ νὰ μας ἐκθέσουν μπροστὰ σὲ πολιτισμένους ἀνθρώπους; ἠρώτησεν ἡ Κοραλία.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ θέα τοῦ θλιβεροῦ καραβανίου δὲν ἦτο πολὺ εὔελπις.

Ἀφ' οὗ ἐσταμάτησαν ὑπὸ σκιὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεγάλου καύσωνος, ἐπανήρχισαν ἐκ νέου τὸν δρόμον των. Ὁ ἥλιος ἦτο καυστικώτατος. Οἱ μαῦροι φορτωμένοι ἐσύροντο στενάζοντες, κλαίοντες τὸν τόπον των, τὰς οἰκογενείας των, τὴν ἐλευθερίαν των. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σταματήσουν οὔτε στιγμήν! Τὸ μαστίγιον ἐσύριζε παρὰ τὰ ὦτα των, καὶ οἱ σκύλοι ἀφρισμένοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτῶν. Οἱ ἄραβες δὲν ἐφρόντιζον καὶ πολὺ διὰ τὴν ζωήν των. Ἄνθρωποι ἄλλο τίποτε εἰς τοὺς τόπους αὐτούς. Ἐὰν ἀπέθνησκον, ἠμποροῦσαν νὰ τους ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλους. Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ γρήγορα, διὰ νὰ μὴ καταληφθοῦν ἀπὸ τὴν βροχερὰν ἐποχήν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Γρ. Ξενοπουλος

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΚΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁ Ἀρχικουτούλιακας ἔγραψε μὲ κάρβουνον εἰς ἕνα τοῖχον: «Ζητεῖται ἕνας Μέλλων Ἀρχιτέκτων διὰ τὸ σπιτάκι τῆς Ζωντανῆς Κούκλας.»

* * *

Ὅσοι ζηλεύουν τὴν Χρυσῆν Βεργίτσαν τῆς Μικρᾶς Μαγίσσης, ἂς ἀναπτύξουν καὶ ἂς ἐνδυναμώσουν τὴν θέλησίν των: Κάμνει καὶ αὐτὴ τὰ ἴδια θαύματα.

* * *

Ὅταν ἦμουν μικρός, ἦμουν ἕνας σωστὸς Ἀρχιδιαβολάκος, ἀλλὰ καὶ Μικρὸς Κατεργάρης. Συχνὰ ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου μὲ ἤκουε ποῦ ἐχαλοῦσα τὸν κόσμον κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μου ἐφώναζεν:

— Ἀνανία, τί Χαλασμὸς Κόσμου εἶνε αὐτός; ἔλα ἐπάνω νὰ σε δείρω.

Κ' ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα:

— Ἄσε με κ ά τ ω!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» θεὐξηθῇ κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα **δωδεκασέλιδον μὲ τὴν ἰδίαν συνδρομήν**.

[Ε] Εἰς πάντα ξεσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί

Η' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐξεσπάθωσαν προσέτι καὶ ἐνέγραψαν νέους συνδρομητὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας (9), Περικλῆς, Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρέας Δ. Σκέφερη (5), Παρήγορος τῶν Θλίψεων (1), Μιχαὴλ Γ. Νομικὸς (1), Σύλλογος Ἑλληνοπαίπων Λευκάδος «Πρόοδος» (1), Πολυξένη Γ. Κέκεση (1), Δημότις Βώλου (1), Κολοκυθόσπορος (1), Θεόφιλος Ι. Ὀκουμούσογλους (1), Θεαγένης (1), Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης (2), Κωνστ. Π. Γιαννηκαπάνης (1). Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης (2), Βρασίδας Κ. Δεκαβάλλας (1), Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ (1), Γ. Βασιλακάκης (1), Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (1), Ῥοδοστεφανωμένη Δύσις (1).

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ. . . 380
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ » » . 32

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 4 Μαΐου ε.ε. συνδρ. 412

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπᾶ, ἐφύτευσα 'στὸν κῆπο τὸν σπόρο ποὺ μου ἔδωκεν ἡ θεία. Νὰ ἰδοῦμε τώρα θὰ φυτρώσῃ;

— Μὰ ἔβαλες, Τοτό, σημάδι, γιὰ νὰ ξεύρῃς τὸ μέρος ποὺ τον ἐφύτευσες;

— Ἔβαλα, μπαμπᾶ.

— Τί;

— Νά, τὴν ἄκρη τῆς σκιᾶς τοῦ κυπαρισσιοῦ ποῦ ἔπεφτε ἴσα-ἴσα 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Βοτάλη υπὸ τοῦ Θεαγένους

* * *

Ὁ καθηγητὴς ἐρωτᾷ τὴν *Ροδοφωτισμένην Δύσιν*:

— Διατί τί «διακεκριμένος» τὸ ἔγραψες μὲ δύο μ;

Κ' ἐκείνη μὲ στόμφον:

— Διότι ἔκαμα λάθος!

Βοτάλη υπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Ναυτοπούλας

* * *

Ἡ μητέρα ὑπογορεύει τὴν προσευχὴν εἰς τὴν μικρὰν Ἰωάνναν: «Θέ μου, φύλαξε πρῶτα ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἔπειτα ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς. . »

Καὶ ἡ μικρὰ Ἰωάννα διακόπτουσα:

— Καὶ γιατί, μαμμό, ὄχι πρῶτα ἐμᾶς, καὶ ἔπειτα ὅλον τὸν κόσμο;

Βοτάλη υπὸ του Ταντάλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ, καθὼς βλέπετε, δημοσιεύω καὶ Ὄγδοον Δελτίον Ξεσπαθώματος· ὥστε τὸ Ἐβδομον δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον, καθὼς ἐλέχαμεν φοβηθῆ. Οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν ἔκκλησίν μου καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ ἐγγράφουν συνδρομητάς. Εὐχαριστῶ καὶ ὅσους τὸ ἔπραξαν ἤδη καὶ ὅσους μοὶ ὑπεσχέθησαν νὰ το πράξουν τάχιστα. Δὲν μένει τώρα ἢ νὰ τους μιμηθοῦν καὶ οἱ λοιποί. Βεύρετε ποῖον εἶνε τὸ σύνθημα: Ἕκαστος νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἕνα τοὐλάχιστον νέον συνδρομητήν, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ διὰ τὴν αὔξησιν ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ. Λοιπόν, ἐργασία!

ΕΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Παιδιά μου, εὑρίσκομαι εἰς μίαν μεγάλην ἀμηχανίαν μὲ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ μὲ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Ἀκούσατε τί συμβαίνει: Κατ' ἐλάχιστον ὅρον λαμβάνω ἐφέτος 1,000 Πνευματικὰς Ἀσκήσεις τὴν ἑβδομάδα. Ἀπὸ αὐτὰς αἱ 200 τοὐλάχιστον εἶνε ἄξιαι δημοσιεύσεως. Καὶ ὅμως εἰς κάθε φύλλον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύω περισσοτέρας ἀπὸ δεκαπέντε. Αἱ ἄλλαι 185 τί γίνονται;... Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Λαμβάνω τοὐλάχιστον 100 τὴν ἑβδομάδα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 25 ἄξια δημοσιεύσεως. Καὶ ὅμως ὁ χῶρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύω παρὰ τρία, ἢ καὶ δύο, ἢ καὶ ἓν μόνον εἰκονογραφημένον. Τὰ ἄλλα; Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἂν ἐξακολουθήσῃ τὸ πρᾶγμα ἔτσι, θὰ ἔχω ἓν περίσσευμα ἀπὸ 6,000 Ἀσκήσεις καὶ ἀπὸ 1,000 Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ ριφθοῦν κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων . . . . χωρὶς νὰ εἶνε ἄξια τοιαύτης τύχης.

Ὅσω καὶ ἂν εἶπα, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν εὐθύνην διὰ τὰ μὴ δημοσιευόμενα, ὅσω καὶ ἂν ἐκήρυξα ὅτι ἐκλέγω καὶ δημοσιεύω μόνον τὰ καλλίτερα, ἀπορρίπτουσα πάντα τὰ λοιπά, ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ἤρχισε νὰ μὲ ἀνησυχῇ ὡς κάτι τι *ἄδικον*. Ὁ Α. π. χ. ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλεν ἕνα καλὸν Λεξίγριφον, δὲν θὰ παραπονεθῇ καὶ δὲν θὰ λυπηθῇ δικαίως, ὅταν θὰ ἴδῃ νὰ δημοσιεύω μόνον τὸν Λεξίγριφον τοῦ Β, τὸν ὄχι καὶ καλλίτερον; Καὶ ἂν δὲν γνωρίζῃ ἐξ ἄλλων περιστάσεων τὴν ἀπόλυτον καὶ φυσικὴν δικαιοσύνην μὲ τὴν ὁποίαν φέρομαι εἰς ὅλους, δὲν θὰ ὑποθέσῃ ὅτι χαρίζομαι ἢ παραβλέπω;

Λοιπόν, εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν περίστασιν, τί μὲ συμβουλεύετε νὰ πράξω; Σᾶς ἐρωτῶ, καὶ περιμένω τὰς γνώμας σας.

«Τὸ δικό μας τὸ ἀρνὶ ἦτο πολὺ καλὸν — μοῦ γράφει εἰς τὴν πασχαλιάτικην ἐπιστολήν της ἡ μικρούλα φίλη μου *Κατσαρομάλλω* [ΕΕ] — Ἀλλὰ πῶς το ἐλυπήθηκα ὅταν ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος νὰ το σφάξῃ! Ἐφώναξα: «Μή το σφάζετε! μή, τὸ καϊμένο!» Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ κακὸς μὰ ἁρπαχτὰ τοῦ δίνει, ταῦ πατεῖ τὰ πόδια μὲ τὰ δικά του καὶ βγάζει τὸ μαχαῖρι . . . Πῶ, πῶ, μαμμάκα μου! ἐφώναξα καὶ ἔφυγα διὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ μάτια μου τέτοιο θέαμα. Ὕστερα τὸ εἶδα σφαγμένο, ἕτοιμο γιὰ ψήσιμο. Τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα δάκρυα, σὰν νὰ ἔλεγεν ὅτι εἴμεθα σκληροὶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι· Ἡ μαμμά μου λέγει, ὅτι ὅλοι λυπούμεθα, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; ὁ Θεὸς μᾶς τα ἔδωκε νὰ τα τρῶμεν, καὶ ὑπομονὴ ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι. Ἐγὼ ὅμως ἀκόμη θυμᾶμαι μὲ τί χαρὰν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὸ ἔπιασε γιὰ νὰ το σφάξῃ... Εἶχε μάλιστα καὶ τὴν κακία νὰ γελᾷ ποῦ ἐγὼ ἐφώναζα. Τοῦ εἶπα: «Γιατί, κύριε χασάπη, γελᾷς; δὲν το λυπᾶσαι;» Κ' ἐκεῖνος δός του γέλια. Καὶ τὸ νόστιμο εἶνε πού μας ἐγύρευε ὕστερα καὶ λεπτά. Ἔκαμε τὸ κακὸ διὰ λεπτά!» Ὑπομονή, *Κατσαρομάλλω* μου! ὑπάρχουν, βλέπεις, καὶ κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον!

Μαρῖνε Σιγοῦρε, [Ε] μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιάβασα τὰ ποιηματάκια σου, τὰ ὁποῖα ἀρκετὰ μοῦ ἤρεσαν. Πολὺ λογικὴ ἡ γνώμη σου περὶ τῶν Μαυροσήμων, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ζήτημα παρῆλθε, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ. Σοῦ ἔστειλα πάλιν τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβες, ἀπὸ ἔλλειψιν τοῦ Ταχυδρομείου βέβαια. Γράφε μου.

Ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου, φίλε Ρ. Κ. Ν. (μετοχειρίζομαι τὰ συνθηματικὰ ἀρχικά) σοῦ εἶχα ἤδη ἐκλέξῃ τὸ ψευδώνυμον *Κουρασμένος Ὁδοιπόρος*. Πῶς δὲν το εἶδες; *Ἐξοχώτατε Γάτε*, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτριά μου. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Κεραυνὲ [Ε] θὰ μου ἔκαμνες μεγάλην χάριν ἂν ἐκαθαρόγραφες πάντοτε τὰς ἐπιστολάς σου. Μοῦ ἤρεσαν οἱ στίχοι, δι' ὧν περιγράφεις τὴν κατοικίαν που ποθεῖς, καὶ εἶπα εἰς τὸν συνεργάτην μου κ. Φιλαδελφέα ὅτι θαυμάζεις τόσον πολὺ τὰ ἔργα του.

Κάθε τετράδιον, Ἀρθοῦρε *Κοέρ*, πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ τὸ δεκάλεπτόν του γραμματόσημον, δέδτι δὲν εἶνα δυνατὸν νὰ κρατῶ λίσμὸν διὰ τόσον μικρὰ ποσά. Ὥστε στεῖλα τὸ ὀφειλόμενον. Ἡ ἄλλη σου πρότασις θά μου ἔδιδε κόπον, ἀλλὰ δὲν θὰ ὠφελοῦσε κανένα.

Δελφιτάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.

Σιδηροῦν Κράνος [Ε] διὰ τὴν καλὴν περιγραφὴν καὶ τὰ τόσα ἐνδιαφέροντα τῆς ἐπιστολῆς σου. Πῶς λύονται τὰ Μαγικὰ Γράμματα ἐξήγησα πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Ψάξε νὰ το εὕρῃς. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου, καὶ νὰ προσφέρῃς τὰ σέβη μου εἰς τὸν μπαμπᾶν.

Ἀδύνατον νὰ σου παραστήσω πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητή μου *Δέγκεαία Ἀθηνᾶ*! Νὰ προσδληθοῦν οἱ ὀφθαλμοί σου ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ νὰ εὑρίσκεσαι πρὸ δύο μηνῶν εἰς ἐντελὲς σκότος! Ἀ, τί φοβερόν, τί ἀπελπιστικόν! . . Μὲ παρηγορεῖ μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ εἶνε παραστική καὶ ὅτι γρήγορα, πολὺ γρήγορα θὰναβλέψῃς. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εἰσακούσῃ τὰς θερμὰς παρακλήσεις ὅλων ὅσοι σὲ ἀγαποῦν, καὶ ἐμοῦ, καὶ τῶν φίλων μου, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ προσευχηθοῦν διὰ τὸ φῶς σου.—Τὴν καλήν σου ἐξαδέλφην, ἡ ὁποία ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσίν σου, φίλησέ την ἐκ μέρους μου.

Πῶς με λένε [Ε] νὰ ἤξευρες κ' ἐγὼ πῶς ἤθελα νὰπαντῶ ἐκτενῶς εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ἀλλὰ ποῦ τόπος! Θὰ ἐχρειαζόμην στήλας καὶ στήλας. . . Τὸ Εὔσημον διὰ τὴν Καλλιγραφίαν σου.—Τὰ ἴδια ἤθελα νὰ εἴπω καὶ πρὸς σέ, ἀγαπητὴ *Μαρία Β. Μωραΐτου* (πῶς, δὲν ἔχεις ψευδώνυμον;) Βεβαίως δύνασαι νὰ στέλλῃς καὶ λύσεις ἄνευ ἐπιστολῆς, ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου, μὲ πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον.

Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν, ἂς μὴ περιῆλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ δι' ἐμὲ κατασκευασθεῖσα ἀνθοδέσμη. Ἡ ἐξιστόρησις τοῦ συμβεβηκότος μὲ κατέθελξε καὶ ἴδοὺ [ΕΕ] νὰ τα μοιρασθῇς μὲ τὸ κουνελάκι σου, τὸ ὁποῖον τόσον καλὰ ἐκλέγει τὴν τροφήν του.

Δὲν εἶδες λοιπόν, *Ἀνήσυχον Πνεῦμα*, ὅτι ὁ *Μέλλων Ναύαρχος* ἔλαβεν Ἔπαινον εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν μὲ λύσεις 127; Ἐλησμόνησες φαίνεται εἰς ποῖον ἀνῆκε τὸ ψευδώνυμον αὐτό...

ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ

Πρῶτος ὁ *Ἰωάννης Μαυρίκος* μοῦ ἐσύστησεν ἓν πτωχὸν παιδίον ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψα ἀμέσως μὲ τὰς 7 δραχμὰς τοῦ *Ναυαρίνου* [ΕΕ].

Κατόπιν ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μοῦ ἐσύστησε μίαν πτωχὴν κόρην (καὶ δυστυχῆ μάλιστα) ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ αὐτήν, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγγραφῇ συνδρομήτριά μου. Ἀλλὰ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μοῦ γράφει σήμερον ὅτι εἶνε προθυμότατον νὰ ἐγγράψῃ τῇ συστάσει μου κανὲν πτωχὸν παιδάκι. Ὥστε τῷ συνιστῶ τὴν προστατευομένην τῆς *Χειμωνιάτικης Διακάδας* καὶ ἀναμένω τὰς 7 δραχμὰς διὰ νὰ την ἐγγράψω.

Λύτα πρὸς τὸ παρόν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Δύτην τῆς Ὕδρας* (Ν. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες καὶ ἀπήντησα εἰς ὅ,τι ἠρώτησες·) *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* (Ν. Δ.), *Ἀτρόμητον Πλοίαρχον* (Κ. Α.), *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (Ω. Ε.) *Λευχειμονοῦσαν* (Ε. Τ. πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ φιλόπατρις ἐπιστολή σου, καὶ εἴθε νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅσα λέγεις·) καὶ *Φαῦστον Γκαῖτε* (Δ. Δ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: Ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Βασιλέως τοῦ Κατέργου* προταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του·—ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* ζητεῖ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς *Ἐρυθρᾶς Καμελίας*, ἐπ' ἀνταλλαγῇ·—ὁ *Θεαγένης* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Εὐφορίωνα*·—τὸ *Ἥμερο Γατάκι* πληροφορεῖ τὸν *Ζεβὰν* ὅτι κάρχιστα τὸν εἶνε Φ. Ν. Κ. καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ἰδικά του·—ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* συγχαίρει τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 57ον Διαγωνισμόν·—ἡ *Ἀνθόπωλις τῆς Βερώνης* ζητεῖ τάχιστα τοῦ *Κάλυκος Ρόδου*·—ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* ζητεῖ ἀπὸ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* ἰατρικὸν διὰ τὸν λάξυγκα, διότι τὴν πιάνει συχνὰ καὶ ἐντροπιάζεται ἐνώπιον ξένων ἀνθρώπων· ὥστε θὰ την γλυτώσῃ ἀπὸ μεγάλο κακό·—ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀρίων* πληροφορεῖ τὸν *Βαρδαλαμπούμπαν* (τὸν ὁποῖον γνωρίζει) ὅτι καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια ἔπαθε μὲ τὰ δόντια του· τί νὰ γίνῃ! αὐτὰ συμβαίνουν· ἀλλὰ ὅταν εἶνε περαστικά, δὲν πειράζει·—ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* ἐρωτᾷ τὴν *Τελευταίαν Χελιδόνα* ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ μέλος τοῦ Συλλόγου ἡ «Ὀμόνοια» ζητεῖ δὲ τάχιστα τοῦ *Νέου Ἀρχιμήδους*·—ὁ *Σοφὸς Σωκράτης*, ὁ ὁποῖος κάμνει συλλογὴν αὐτογράφων, παρακαλεῖ τοὺς φίλους μου. ὅσοι ἔχουν τὴν καλωσύνην, νὰ του στείλουν ὀλίγας λέξεις των ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου χάρτου. — Αἱ λοιπαὶ πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ῥοβέρτος Γοϊσκάρδος* μὲ τὸν *Δ Π. Δρίβαν*·—ὁ *Σχίλλερ* μὲ τὸν *Ἥφαιστον*, *Κάρμεν Σύλβα*, *Ζουλάτε*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης*·—ἡ *Ἐλένη Βλάχου* μὲ τὴν *Εὐτέρπην*, *Κενέζον Δῆ*, *Φύρδην Μίγδην*, *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων* καὶ *Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας*·—ἡ *Κάρμεν Σύλβα* μὲ τὸν *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Γλυκύλαλον*, *Δηδόνα*, *Ὠραῖον Τριαντάφυλλάκι*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Μαγνητικὴν Βελόνην*·—ἡ *Ταϋγέτη* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Χιονισμένην Κούκλαν*, *Ταναγραίαν Κόρην* καὶ *Ηηδηκεσούλαν*·—ἡ *Βαρκούλα τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Ἀεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ*·—ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Χρυσοῦφαν Πακτωλὸν*·—ἡ *Νύμφη Καλυψὼ* μὲ τὴν *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα Ρογῆρον*, *Βασίλισσα τοῦ Κατέργου* καὶ *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον*·—τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀλσης* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ*, *Ἄγρυπνον Φάρον* καὶ *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον*·—ὁ *Ἀργὺρης Σαπουνάκης* μὲ τὴν *Τσούχτραν*, *Κόδρον* καὶ *Κόρην τοῦ Πηλίου*·—ὁ *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκόνης* μὲ τὸν *Δούσιον*, *Ἰωάννην Μαρκέτη*, *Δοξίαν* καὶ *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην*·—ὁ *Καπετὰν Γιακουμῆς* μὲ τὸν *Ἀργυραύαρχον Εὐρυβιάδην* καὶ *Πρώτην Μαΐου*·—ὁ *Ἄτυχης* μὲ τὸ *Πδκ Νίκ*, *Ἰωσεφὲς Ἄσυ*, *Ἄγριον Μάγδην*, *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης* καὶ *Ναυτόπαιδα*·—ἡ *Νίκη τοῦ Παιωνίου* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*, *Καρίαν*, *Κόδρον*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Ἀρχιλίζάνιον*·—ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὸν *Περσέα*, *Μενοιτιάδην Πάτροκλον*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Τσουκνίδαν*·—ὁ *Τῖδε τοῦ Πηλίου* μὲ τὴν *Ὠραίαν Κέρκυραν*·—ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* μὲ τὸν *Κερκυραϊκὸν Λιμένα* καὶ *Δηδόνα τῆς Ἐρήμου*·—ὁ *Ζεφερὸς Μεσαίων* μὲ τὸν *Τῖδε τοῦ Πηλίου*, *Χειμωνιάτικην Διακάδαν*, *Μικρὸν Κατεργάρην* καὶ *Θερινὴν Βροχήν*·—ὁ *Φιλοσοφικὸς Λίθος* μὲ τὸ *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*, *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Τῖδε τῆς Νυκτὸς* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*·—ἡ *Κοραλία Μακρῆ* μὲ τὴν *Οὐρανίαν Μεγαρέως*, *Ἄστραν Μεγάλου*, *Κοσμᾶν Λατζηκοσμᾶν*, *Βασίλειον Π. Δρουκίδην* καὶ *Μιχαὴλ Μυκωνιάτην*·—ὁ *Τῖδε τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Βραδειάν*, *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*, *Βικτωρίαν Ἀποστολίδου*, *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου* καὶ *Ἀυρικὴν Ποιητήν*·—ὁ *Ἰωάννης Παντέσσος* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Πηνελόπην Κλεομένους*·—ἡ *Φεγγόβολη Αὐγοῦλα* μὲ τὴν *Ζαπτιάν*, *Χλωρίδα τῆς Λάλκης*,

Κῦμα τῆς Πριγκήπου καὶ *ἐρωτιὰν τοῦ* Βοσπόρου· — ἡ *Ἀρκὰς* μὲ τὸν *Ζουρλομανδυᾶν Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἶριδα* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Γ. Ἀλεξανδρόπουλον, Ἀγγουρελογιωτατον, Σκαφιδάκι, Ἑλληνοπούλαν καὶ Φεγγόβολην Αὐγούλαν.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ναυτόπαιδα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ποιηματάκι, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη·) *Πένθιμον Κυπάρισσον, Δούκισσαν, Πίκ Νίκ.* (τὸ ὁποῖον φρονεῖ ὅτι ἡ *Ναυσπούλα* πολὺ νωρὶς ἐφόρεσε τὰ μακρυά, καὶ γί' αὐτὸ δὲν της μοιάζουν·) *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* (ὡραία ἡ περιγραφὴ σου·) *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἔκτακτα τὸ Πάσχα·) *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων, Υἱὸν τοῦ Πηλίου* (ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ ἀπὸ τώρα καλλιγραφικώτατα εἰς τὸ σπίτι, ποῦ θὰ κτίσῃ ὁ μπαμπᾶς του εἰς τὴν Κηφισσιάν, διὰ νὰ κάμνω, λέγει, τὴν ἐργασίαν μου ἐκεῖ· μοῦ ὑπόσχεται δὲ ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ κάμνουν ἄκραν ἡσυχίαν—διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως ἀμφιβάλλω..) *Χειμωνιάτικην Διοκάδαν* (ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας τῆς Ἐλπίδος ἐπεσκέφθη τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν, καὶ τώρα θὰ μου γράψῃ τὰς ἐντυπώσεις της·) *Ἀνακατοσούραν* (μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν καὶ ποικιλωτάτην ἐπιστολήν σου· θὰ εἴπω εἰς τὴν *Τσούχραν* ὅτι ὄχι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Σχολείου σου, ὁ ὁποῖος τὸ ἀπαγορεύει, δὲν ἐδέχθης τὴν μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην* (θὰ δημοσιεύσω ἕνα ἢ δύο τόμους ἐκτάκτως ὡραίους· περίμενε ἀκόμη ὀλίγον·) *Φθινοπωρινὴν Νύχτα, Σαμιακὴν Σημαίαν* (ἡ Ἐλπὶς σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήριά σου·) *Παναγιώτην Χριστόφα* (πρὶν δημοσιευθοῦν αἱ λύσεις, δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω ἂν αἱ ἰδικαί σου εἶνε ὀρθαί, οὔτε νύξεις νὰ σοῦ δώσω, διότι τότε θὰ ἠδικοῦντο οἱ ἄλλοι·) *Μέδωτα* (σοῦ ἔστειλα καὶ περιμένω ὅσα μου γράφεις· αἱ ἀποδείξεις δὲν φέρουν αὔξοντα ἀριθμόν·) *Ἐλωρίδα τῆς Χάλκης* (ἔστειλα·) *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* (δὲν πρέπει νὰ εἶσαι θυμωμένη, ἂν δὲν ἐδέχθησαν ὅλοι τὴν ἀνταλλαγήν· εἶνε δικαιωμά των νὰ δεχθοῦν ἢ νὰ μὴ δεχθοῦν·) *Δώραν τοῦ Καυκάσου* ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον ποιηματάκι σου·) *Κόδρον* (ἔστειλα πρὸς ὅλους, ἀλλὰ δέν σου τ' ἀνταπέδωσαν μέχρι σήμερον·) *Χρυσόκερων Ἔλαφον* (ἡ ὁποία ἔχει πάντοτε προχωμένον τὸ σπαθί της διὰ κάθε περίστασιν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι γρήγορα θὰ μου ἀναγγείλῃ τὸ πρῶτόν της ξεσπάθωμα·) *Ἀνθεμίδα* (ὄχι· τῆς ἀνταλλαγῆς πρέπει νὰ προηγηθῇ κατ' ἀνάγκην ἡ πρότασις, διότι πῶς θὰ μάθῃς ἂν ὁ ἄλλος δέχεται ἢ ὄχι;) *Λευκοθέαν Κλωσσίδου* (δὲν ἐνόησα ποῖον φυλλάδιον θέλεις· ἐξηγήσου καλλίτερα·) *Παρισσὸν* (ἔστειλα·) *Σοφίαν Ἰωαννίδου* (ναί· μοῦ τὰ ἔγραψαν καὶ ἄλλοι·) *Θεαγένη* (ἔλαβα·) *Φωτιὰν καὶ Δαῦραν* (μὰ πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μου γράψῃς·) *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* (χωρὶς ἐξετάσεις; μὰ πῶς ἔγινεν αὐτό;) *Δοξίαν, Π. Σαουσόπουλον* («Παιδικὸν Θέατρον» ἔστειλα·) *Πειρασμένον Λύκον* (ὄχι· δὲν εἶσαι σύ·) *Λιτοσκεπὲς Ὄρος, Μικρὸν Διάβολον* (ἐγὼ δὲν βλέπω καμμίαν ἀντίφασιν εἰς αὐτά· ὅταν θέλῃ κανεὶς δέχεται τὴν ἀνταλλαγήν, ὅταν δὲν θέλῃ δὲν δέχεται, χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς κανένα· αὐτὸ κάμνει καὶ τὸ *Δρχιζιζάνιον*·) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα, Χρυσορρόαν Πακτωλόν, Ναύαρχον Θερβέρα, Ἡρωϊκὸν Ξίφος* (ἔστειλα·) *Ποντικάκι, Ταϋγέτην* (δὲν το ἐνόησες; τὰ ἔλεγαν διὰ νὰ σε πειράξουν, διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τόσον μωραὶ ὥστε νὰ φανοῦν ἀληθῶς ὅσα σου εἶπαν·) *Γουλιέλμον Τέλλον* (θὰ δημοσιευθοῦν μερικαὶ εἰς τὸ προσεχές·) *Ἑλένην Π. Σ.*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (αὐτὰ ὅλα ἀνήκουν εἰς τὸ μέλλον·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ πῶς μία ἐπιστολή σου ἀπὸ 23 Μαρτίου σήμερον μόλις περιέρχεται εἰς χεῖράς μου· ἄ, εἶνε πλέον ἀργὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Κόρην τοῦ Βοσνοῦ* (ναί· εὐχαρίστως· ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμόν του·) *Ἑλληνικὸν Δίσθημα* (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέγει ὅλα· κατ' ἔτος τὰ Εὔσημα θὰ μετρῶνται χωριστά·) *Ροβέρτον Γυϊσκάρδον, Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερόνης* (καὶ εἰς ποῖον δὲν ἀρέσει ἡ Κέρκυρα;) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (εἶνε *Χρυσῆ Πέτρα*) *Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Βασίλισσαν Μαργώ* (δὲν ἐλήφθη δραχμὴ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδωνύμου· τὸ τετράδιον περὶ οὗ ἐρωτᾶς, σοῦ ἐστάλη, τὴν 8ην Ἀπριλίου·) *Ὀνειροπόλον Καταφύγιον* (βλήφθη·) *Γλυκειὰν Καρδιὰν* (κατενθουσιασμένη ἡ Ἐλπὶς μὲ ὅσα γράφεις·) *Φιλαθάνατον* (ἀδύνατον νὰ διαβιβασθοῦν τόσα διὰ τοῦ φύλλου· ποῦ τόπος;) *Κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα* (εἰς τὸ προσεχές·) *Ζωηρὰν Φλόγα* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου φαντάζεσαι μὲ πόσην χαρὰν θά σ' ἔβλεπα κ' ἐγὼ εἰς τὰς Ἀθήνας, προσκυνήτριαν τοῦ Παρθενῶνος;) *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ κάρτα σου·) *Ἀριστοτον, Φόλλον Τριανταφύλλου, Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (μὴ μοῦ τὰ γράφῃς ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί· διάβασε τὸν Ὀδηγόν·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* [Ε] διὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα·) *Ἑλληνικὸν Ἀστέρα* (βραβεῖον ἐστάλη) *Νικόλαον Δεκαβάλλαν* (ὅσοι δὲν σημειόνουν ἡλικίαν καταπάσσονται εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν· καὶ σὺ δὲν εἶχες σημειώσῃ·) *Ἀντίο Μαστέλλο* (τὰς ἔλαβα·) *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου, Κάλυκα Ρόδου* (δὲν χρειάζεται νὰ το εἴπω·) *Ὀρμητικὸν Χείμαρρον* (ὑπάρχουν μυθιστορήματα καὶ μυθιστορήματα· ἄλλα ὠφελοῦν, ἄλλα βλάπτουν· χρειάζεται προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογήν, καὶ πρὶν διαβάσῃς κανέν, ἐρώτα τοὺς μεγαλητέρους σου·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης* (5 δεκάλεπτα διὰ 5 τετράδια· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα εἶπες περὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ πολὺ ὑπερβολικά, λέγει·) *Πηνελόπην Ι. Μοσκοφίδου* (τόσον ἐκτὸς μοῦ ἀρέσει νὰ μου γράφῃς· εὖγε!) *Ἱππότην Γουλιέλμον* (πρὸς ἐμὲ εἰμπορεῖ νὰ γράφῃ κανεὶς ὅσον θέλῃ καὶ ὅ,τι θέλῃ· καὶ καλὸν νὰ μὴν εἶνε, δὲν πειράζει· γυμνάζεται εἰς τὸ νὰ ἐκθέτῃ τὰς ἰδέας του· ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ γράφῃ δημοσίᾳ, πρέπει νὰ εἶνε ἤδη *γυμνασμένος*· καὶ ἐπειδὴ τὰ παιδία δὲν εἶνε, ἄρα δὲν πρέπει νὰ δημοσιογραφοῦν·) *Ἰωάννην Στεφάνου, Δημ. Πανοῦσσον* (καλὸν ταξεῖδι·) *Ἀγριστριανταφυλλιὰν* (ἄ, τί κρίμα! ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη χωρὶς τὰ γραμματόσημα, καὶ φαντάσου τὴν ἀπελπισίαν τῆς Κικῆς!) *Γριτιάραν* (ἡ αἴτησίς σου ἔγινε δεκτή·) *Δειθαλὲς Ρόδον, Ἀγγουρελογιωτατον* (Βρ. ἐστάλη) *Γιαννάκην Μαυρίκον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Ἰουνίου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

266. Λεξίγριφος.

Ἐσὺ ποῦ λύεις αἰνίγματα, λύσε καὶ τὸ δικό μου,
Εἶν' ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα αἰνίγματα τοῦ κόσμου:
Ποιὸν στρατηγὸν ἀποτελοῦν θηριὸ ἀγριεμένο
Ἡ . . . ξύλο ἀναμμένο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τοκπεινοῦ Ἴου [Ε]

267. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Α καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ γινῶ
Ἀπ' ὀπωρικὸ γλυκὸ
Κάτι τι φαρμακερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

268. Τονόγριφος.

Πόλις εἶμαι τῆς Τουρκίας, ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Καὶ μικρὸν γίνομαι κράτος ἂν με παροξυνοῦσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξικεφαλίνου

269. Αἴνιγμα.

Δὲν με βλέπεις ὅταν βλέπῃς,
Παῦσε, φίλε μου, νὰ βλέπῃς
Καὶ σου τόζω πῶς μὲ βλέπεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγυρευοπούλου

270. Δημώδες Αἴνιγμα.

Σύρε τ' ἄντερο,
Χορεύ' ἡ κόρη.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Ι. Ταμβακοπούλου

271. Ἰσοσκελὲς τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΗΒΗΑΜΟΟΟΟΡΡΣΣ σχηματίσον ἰσοσκελὲς τρίγωνον, ἑκάστη λέξις τοῦ ὁποίου θὰ ποτελῆται ἀπὸ ἕξ γράμματα.

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Ἀνδρέου Πιλδίου

272 Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον κυβόλεξον.

1.—Ὁ ῥάπτων μεταχειρίζεται νῆμα.
2.—Ὁ Ἄρης ἦτο θεὸς τοῦ πολέμου.
3.—Οἱ Ρωμαῖοι ἐλάτρευον τὸν Ἰανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης

273. Πρόβλημα.

Εὑρὲ δύο ἀριθμούς, τῶν ὁποίων τὸ ἄθροισμα ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ γινομένου, νὰ δίδῃ ὑπόλοιπον 75.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ναυπλιώτου

274—276. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.—Ὁ φόνος μαραίνει τὸ δῶμα.
2.—Ὁ χρόνος εἶνε ἀνήρ.
3.—Ὁ βοῦς εἶνε τέλος καὶ ἄκρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βοστολιγοῦ Ἄρεως [Ε]

277. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λεξεων ἀποτελοῦν τὸνομα ποιητρίας, τὰ δὲ δεύτερα ποταμὸν τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς Τουρκίας. 2. Ἀρχαία πόλις τοῦ Ἑλλησπόντου. 3. Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 4. Ἔγκλημα. 5. Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέον Ἀρχιμήδους

278. Φωνηεντόλιπον.

★-κλ-μρ-π-τ-πρ φντ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλιπιοῦ τοῦ Γριτίας

279. Γρῖφος.

τε
τε τε
τε ΟΥΔ τε — λύων / τίς; — γ 1.
τε τε
τε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυγκεινοῦς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Φεβρουαρίου 1899

113. Νικόλαος (νικῶ, λαός).	117. Μ
114. Ἑστία (ἐς, εἰ, ἐστί, α).	ΜΕΝ
115. Λοιμός. λαιμός.	ΜΥΘΟΣ
116. Μύρια, μυρία.	ΜΕΘΥΣΟΣ
	Ν ΣΟΣ
	ΣΟΣ
	Σ

118. Στενοσόσμην

σ ο
ο σ
ρ η
ματα τρα τ σορ

[Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Στενός, τε, αἰνος, νόσος, ὅσος, σός, ὀσμή, σμῆνος, μήν, οἶνος, νοσηρός, ὅση, Σῦρος, ἥρως, Ρωσσία, ὁσία, σύ, ἷα, Ἄρης, ρίς, εἴς, Σταῦρος, ταῦρος, αὐ, ἥρως, Ρωσσίς, ὅσοι, σύς, ἷ.].

119. 99 + $^{9}/_{5}$=100. — 120. Ἤθελαν νὰ τῆς εἰποῦν *μυστικὸν* (Μὶς τικὸν).—121 - 125. 1, *Ῥῆνος*, Τῆνος, τίνος, οἶνος (ὄνος), ὄρος, κόρος, Πάρος, *Πάδος*. — 2, *Ταῶς*, ταῶν, τῶν, τήν, *Λήν*. — 3, *Κύκλος*, κύκνος, Κύρνος, κῦρος, *κῦθος*.—124. ΑΙΓΕΙΑ (1, αὐΛός. 2, Λάρισσα. 3, ξυνεΓαλα. 4. ΠηνΕιός, 5, Κρόισος. 6, ΜέγΑιρα).—125 Ἡ ἀγνωμοσύνη εἶνε καὶ κακίας πάσης χείρων. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε εὐγενοῦς ψυχῆς τὸ μύρον.—126. Ἴδια φύλασσε.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.